

stod der inne på heien og stirret opp mot de snøklede fjellindene og det glitret og skinte som fra tusener diamanter. Solen kaste rasende stråler, 2014 geistret lek over fjellet. Og det var som vi åndet inn en tindrende klar air de printemps. Jeg forsikrer, det var et, av mitt livs største øyeblikk. Jeg syntes jeg så inn i evigheten. Norge, c'est magnifique!

Men jeg vil ikke bo her, fortsetter Pierre. Alle lette lands kontraster vil forvirre seg, det er så mørkt i dalen og så lyst på fjellet, det er så mørkt om vinteren og så lyst om sommeren, jeg ville ikke klare å puste.

Han smiler.

— Jeg er forresten blitt kjent med et par norske piker. De er meget forskjellige fra våre, deres blikk er blått og rolig, deres vesen kjølig og avbalansert. A bli gift med en slik ung kvinne må for en mann bli det samme som når en skute seiler inn fra opprørt hav til stille lagune — men for oss franskmenn ville det nok bli kjedelig i det lange løp.

Pierre tenner en ny sigarett.

— De politiske forhold i Norge forekommer meg allerede stabilisert. Hos oss er det ennå urolig og usikkert. Vi holder valg nær sagt hver fjortende dag. Mais, den fjerde republikk blir like lite som Roma bygd på en dag, så il ny a pas à choisir.

— Kjenner dere meget til norsk åndsliv i Frankrike? spør jeg.

— Oui, oui, vi kjenner og leser deres store diktere. Johan Bojer er genial. Alle franskmenn leser Johan Bojer. Også Selma Lagerlöf, «La charette fantome», glimrende . . .

### Går vi over bekken for å hente vann?

Under en tur i omegnen deler jeg sete i bussen med George. Han er engelsk i ordets rette forstand og vi kommer meget godt ut av det med hverandre

— Trafikken er like stor i Oslo som i London på det verste, mener George. — Jeg bruker aldri trikken, det er mye raskere å gå.

— Det som har forbauset meg mest er den enestående fart hvormed man har nådd opp til forholdsvis normale forhold. Når jeg ser bort fra tobakk og spirituosa, har dere det faktisk bedre her enn hjemme i England. Dere må sannelig være dyktige.

Norge er et vakkert land. Sier ikke alle utlendinger det samme? Men jeg tror ikke befolkningen riktig forstår å verdsette det. Dere snakker bare om å dra ut. Er det ikke dette man kaller å gå over bekken etter vann?

Og så er det en annen ting jeg har fundert på. Hvorfor lager dere ikke mer propaganda om dere selv. I England vet man faktisk ingenting om Norge. Litt kjent ble landet under krigen, Quisling I remember, men da hadde vi så mye annet å tenke på.

— Hvordan synes dere vi er da, sier jeg.

— Det er vanskelig å gi et uttømmende svar, svarer George. Forresten er dere ganske alminnelige som oss briter. Men dere er flinke språkmenne-sker, det er sjelden å treffe på noen som ikke taler engelsk mer eller mindre. Det må være gode skoler i Norge.

— Og norsk åndsliv? Ibsen, Bjørnson og Edvard Grieg?

— Ibsen? Var ikke det en forfatter? Jeg har tydelig hørt navnet. Men de andre kjenner jeg ikke. Kanskje forfattere det også. Vi kjenner såre lite til norsk åndsliv i England. Det ville bli altfor mye for våre skoler om de skulle belære utførlig i alle de små lands historie. Vi greier oss lenge med vår egen.

Ros og Lis  
del 2.

Morgenbladet  
10/7.1946.

Nordmennene kaver på grunt vann.

2 (1-2)

Harry og jeg kommer i prat på en båttur i Oslofjorden. Han snakker så høyt at hans amerikanske aksent høres over hel skuta, men det tar han ingen notis av.

— Landet er vakkert, sier Harry. Dere kommer sikkert til å motta besøk av tusener fra Statene. De vil ikke bli skuffet.

Men jeg er ikke udelt begeistret for de rådende forhold i Norge. Det er forbannet vanskelig å gjøre handel med noen her. Det er diskusjoner og komiteer, snikk-snakke prat og utsettelser i det uendelige. For ikke å snakke om de offentlige myndigheter. De er likesom bare innstilt på å ta, ta, ta, men de vil ikke gi for fem cent. Slik forstokke' kremmerpolitikk lønner seg ikke i lengden.

— Hvorfor åpner ikke de nordiske land grensene for hverandre. Folkene taler da de samme språk og dere er da venner. Slikt ville ikke forekomme i Statene. Der reiser vi fram og tilbake som vi vil. What? I see . . . svenskene har v . . . dere ingenting. Well, men rett på forholdene når situasjonen har bedret seg.

— Ja vi er begeistret for svenskene. Det er driftige karer, de vil noe, de søker utover seg selv. Nordmennene lig-

ger mest og kaver på grunt vann — slik føler i hvertfall jeg det — og vil ha minst mulig å gjøre med utlendinger.

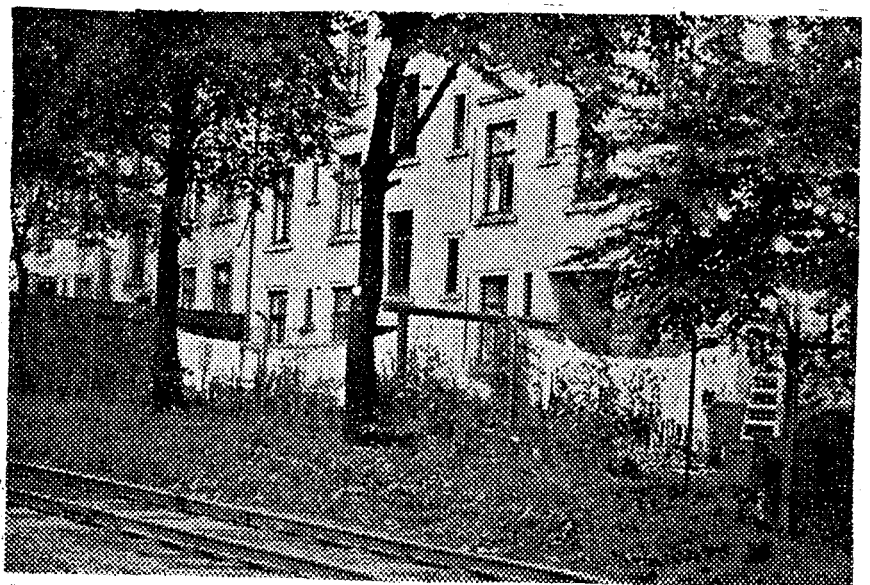
— Nordmennene er populære i Statene. Jeg vet egentlig ikke hvorfor, men de er det. Ja, ja, I see, the War, there have been some trouble around.

— Hva om verdens framtid, Harry?

— Vitenskap og teknikk er nå kommet så langt at alt skulle ligge til rette for en sunn utvikling. Jeg skal imidlertid innrømme at det lurer farer på alle kanter.

Men en ting vet jeg og det er at Statene vil gjøre sitt for fredens bevarelse. We aint going to monkey with anybody, if anybody aint going to monkey with us.»

PEIK.



Førsteinntrykk som dette er det turistene får når de kjører inn i byen til Østbanen, stygge bakgårder med søppelkasser og klær til tørk.